АКАДЕМІЯ ВЕЙБРИДЖ

СОЛОДКИЙ *біль*

АЛЕКСАНДРА МУДІ

АЛЕКСАНДРА МУДІ

Солодкий біль

Sweet Heartbreak

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Sweet Heartbreak, Alexandra Moody.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Літо в Репід-Бей мало дві незмінні речі: нестерпну спеку й нестерпно багатих людей. Ні те, ні інше не тішило, але без обох мамина маленька пляжна кав'ярня просто не вижила б. Це літо не стало винятком: відпочивальна еліта злетілася до нашого приморського містечка й ненадовго перетворила наш простий сонний дім на гамірний вулик.

Майже всі канікули я допомагала мамі в кав'ярні. Грошей, щоб найняти когось на сезон, у неї ніколи не було, тож я підставляла плече відтоді, як змогла втримати тацю з їжею. Зазвичай мені навіть подобалося це божевілля людних днів. Хаотична, шалена енергія робила так, що літні дні пролітали миттю, але сьогодні все було інакше. Сьогодні, здавалося, не ладилося геть нічого.

— О, небеса милостиві, — простогнала Норма. — Знову ця скупердяйка-пантера з пластику.

Я відірвала погляд від упертої плями на прилавку, яку відтирала. До кав'ярні щойно зайшла жінка, а за нею чоловік і син-підліток. Я одразу їх упізнала: цього тижня вони їли тут уже кілька разів, а обличчя жінки було так накачане хімією, що забути його було важкувато.

Батько й син були вдягнені просто й, схоже, зібралися на день на одній із дорогих яхт у марині. Жінка, мабуть, пропустила це повідомлення. Її височезні танкетки не надто пасували до моря, а в облиплій шкіряній сукні на такій спеці вона,

певно, просто варилася. На ній був капелюх із широкими крисами, хоч вона й стояла в приміщенні, а в руках та сама кричуща сумочка з головою пантери, з якою вона розгулювала весь тиждень.

Нам із Нормою вистачило однієї зустрічі, щоб зрозуміти: це найгірший тип відпочивальників, які навідуються до нашого містечка. Батько й син нас просто не помічали, а жінка рідко дивилася в очі. Вона була ненабагато вища за мене, але, говорячи зі мною, ніби трохи випрямлялася й задирала голову, щоб дивитися на мене зверхньо. Слова вона розтягувала, наче вважала, що інакше я не зрозумію. Так, я все літо обслуговувала столики, але була найкращою ученицею в класі й достатньо розумною, щоб знати: робота не визначає, чого варта людина. Мою думку про цю родину не покращувало й те, що вони жодного разу не залишили чайових.

— Здається, твоя черга, Ізобел, — кинула Норма й поквапилася на кухню.

Я обернулася, щоб заперечити, але її вже й слід прохолов.

— Зрадниця, — просичала я собі під ніс. Нормі, може, й було за шістдесят, але прудкості їй не бракувало. Вона працювала в мами офіціанткою, скільки я себе пам'ятала, і була такою ж невід'ємною частиною кав'ярні, як різнокольорові стільці й ліхтарі з морської трави, що звисали зі стелі. Вона була майже родиною, мабуть, тому й не мала жодних докорів сумління, коли тікала від важких клієнтів і залишала їх мені.

— Мені три кави.

Я обернулася: пантера вже стояла біля прилавка. Жінка мене ледве помітила. Її очі були прикуті до телефона, по якому вона цокала манікюрними нігтями. Чоловік і син були не кращі. Він тинявся біля вхідних дверей, розмовляючи по телефо-

ну, а син реготав із якогось відео на своєму. Для цих людей я була цілком невидимою.

Хоч вона на мене й не дивилася, я тепло їй усміхнулася:

— Якщо бажаєте, сідайте, я одразу вам принесу.

Жінка, всупереч ботоксу, що скував їй чоло, таки підняла одну брову й нарешті глянула на мене.

— Ми сьогодні не їстимемо. Тут мільйон градусів. Зробіть каву з собою.

Мої щоки спалахнули під її поблажливим поглядом. Вона дивилася на мене так, ніби то я винна, що зламався кондиціонер. Його давно треба було замінити, але в мами ніколи не було на це грошей. Усе літо старенький кашляв так, наче йому треба добряче гупнути по спині.

Зазвичай влучний стусан у бік коробки допомагав, і його монотонне механічне муркотіння поверталося, але цього ранку жодна сила не діяла. Ну чому він вирішив видихнути востаннє саме найспекотнішого ранку літа?

Уся кав'ярня задихалася, а печі й плити, що шкварили на кухні, робили тільки гірше. Кілька переносних вентиляторів працювали на повну, але битву вони програвали. Вони просто ганяли гаряче вологе повітря туди-сюди, не даючи жодної полегкості. За весь день у нас було тільки кілька клієнтів, і більшість, як оця жінка, брали напої з собою.

— Вибачте, так, тут зараз трохи неприємно, бо зламався кондиціонер. Я зараз зроблю вам каву на...

Мене перебив син-підліток, який почав бурчати:

— Мамо, це смішно. Я знаю, що тут ближче, але тут чекати, як у печі. Ходімо вже в «Старбакс» далі по вулиці.

Жінка коротко видихнула, зважуючи синову скаргу.

— Так, любий, мабуть, ти маєш рацію. Якби я хотіла в сауну, то записалася б у спа. — Вона поклала руку йому на плече й по-

вела до дверей. — Замовлення можете скасувати, — кинула вона мені через плече, знову навіть не глянувши в мій бік.

Я обм'якла на прилавку, дивлячись, як вони йдуть. Може, вони й не були найприємнішими людьми, але принаймні були клієнтами. А саме клієнтів нам сьогодні катастрофічно бракувало.

— Що сталося? — спитала Норма, якраз вчасно повернувшись, щойно жінка з родиною пішла.

— Схоже, ця пантера не любить спеки. Вирішила піти полювати на каву в «Старбакс».

— А. — Норма кивнула. — Не можу їх за це винити.

— Ця спека вже справді ні в які ворота. — Я витерла чоло тильним боком долоні.

Норма знизала плечима. Їй, мабуть, було не легше, ніж мені, але вона не подавала й знаку, що її це турбує. Вона навіть не почервоніла, а я тим часом спливала потом, наче щойно пробігла марафон. Я не могла не замислитися, чи не перемагає Нормина вогняна енергія спеку якимось чином.

— Ну, цукерочко, радій, що після обіду тебе тут уже не буде. Не з такою поїздкою, як у тебе...

— Не будемо про поїздку. — Я поквапилася її перебити. Я твердо вирішила не думати про те, куди поїду після роботи, аж поки не доведеться. До кінця зміни залишалося ще кілька годин, і я збиралася сповна насолодитися останніми блаженними хвилинами, коли можна вдавати, що жодної поїздки не буде.

Норма цокнула язиком.

— Заперечення її не скасує.

— Я нічого не заперечую. Я просто хочу жити теперішнім.

— Як на мене, це й є заперечення.

Я вирішила пропустити це повз вуха.

— Хай там як, повернімося до спеки, — сказала я, перш ніж вона знову почала б дірявити щасливу ілюзію, яку я собі вибудувала. — Невже ми більше нічого не можемо зробити, щоб сюди потрапило бодай трохи прохолоди?

— Здається, ми вже все перепробували, але я завжди можу вийти надвір і станцювати танець дощу.

Я, може, й засміялася б, але Норма мала цілком серйозний вигляд.

— Е-е, давай залишимо танець дощу на крайній випадок. Не хочеться зіпсувати всім останні дні відпустки.

— Ах, точно, літо ж от-от скінчиться. Школа починається наступного тижня, так?

— Не нагадуй, — буркнула я. Зазвичай я нічого не мала проти початку навчального року й завжди думала, що випускний клас стане найкращим роком мого життя. Але тепер усе змінилося.

— Може, ти ще раз глянеш на кондиціонер? — запропонувала я. Я знала, що, мабуть, зловживаю дружбою, адже Норма вже кілька разів намагалася його полагодити цього ранку, але здаватися я ще не була готова. Якщо хтось і міг повернути кондиціонер до життя, то це Норма. Майже все в кав'ярні було старе як світ, але вона знала хитрощі, від яких запрацює навіть найупертіша техніка.

Вона всміхнулася мені з сумнівом.

— Маю відчуття, що він уже не жилець, золотко. — У Норми часто бували відчуття, і вона роками проголошувала себе екстрасенсом. Її передбачення майже завжди не справджувалися, але цього разу вона, мабуть, мала рацію. — Але, гадаю, можна спробувати, чи не допоможе ще трохи Норминої любові.

— Дякую! — вигукнула я. — Тільки цього разу, може, не кидай у нього гайковим ключем.

— Навіть не думала. — Норма підморгнула й пішла на кухню. Вона щиро вірила в суворе виховання, коли йшлося про техніку, тож я уявляла, як вона шукає бейсбольну биту чи щось не менш важке, щоб віддубасити машину.

У кав'ярні було тільки двоє клієнтів, тож поки Норми не було, я обслуговувала їхні столики. О цій порі тут мало бути повно людей, і я знала, що брак клієнтів добряче вдарить по мамі. Кав'ярня ледве трималася відтоді, як далі по вулиці відкрився новий «Старбакс».

Пролунав знайомий дзвоник над дверима, і хоч я й нащулила вуха, одразу на двері не глянула. Я чекала, що дзвоник знову задзеленчить, щойно клієнт зрозуміє, що тут так спекотно, що ледве дихнеш, і кинеться назад якомога швидше.

Лише коли минуло кілька секунд, а другого дзенькоту так і не пролунало, я відірвала погляд від столика, який витирала. Ганчірка випала з руки на підлогу, і я уривчасто вдихнула, побачивши, хто зайшов до кав'ярні.

Якого біса *вони* тут робили?

Мені хотілося сховатися на безпечній кухні, але я ніби не могла поворухнутися й дивилася, як мій колишній хлопець іде через зал, тримаючись за руки з дівчиною, яка колись була моєю найкращою подругою. Чи може цей день стати ще гіршим?

Ніна й Леві сіли за один зі столиків-кабінок, сміючись із чогось, що сказав один із них. Цей звук розрізав мене навпіл і, здавалося, з моторошною точністю влучив просто в серце. Ніхто з них мене не помітив, та й як, коли вони, схоже, не могли відірвати очей одне від одного? Я не розуміла, як мені ще хвилину тому могло бути тут так спекотно, бо раптом шкіра в мене стала крижана.

Мої очі метнулися в глиб зали, відчайдушно шукаючи Норму. Ніна й Леві були останніми людьми на світі, кого я хотіла обслуговувати. Вони зустрічалися за моєю спиною кілька місяців, перш ніж я дізналася. *Кілька місяців*. А гіршим за їхню зраду було хіба те, що я втратила і хлопця, і найкращу подругу в один день. Останні тижні навчального року були суцільною мукою, і тепер, коли я знову їх побачила, той біль ожив знову.

Якимось дивом за все літо я з ними жодного разу не перетнулася. Але наступного тижня, коли почнеться школа, усе мало змінитися. Я думала, що в мене є ще кілька днів, перш ніж доведеться знову з ними зіткнутися, але, схоже, сьогоднішнє невезіння було заразним.

Я востаннє пошукала очима Норму, тоді покинула надію на порятунок і змусила себе підійти до їхнього столика. Кожен крок давався трохи важче за попередній, і хоч я з усіх сил трималася мужньо, мені не вдавалося зупинити тремтіння рук і не помічати, як підкошуються ноги. Піт липнув до потилиці й виступав краплями на чолі, і вперше за сьогодні винна в цьому була не тільки спека.

Я гадки не мала, як переживу випускний клас.

Коли я підійшла до кабінки Ніни й Леві, мені знадобилася хвилинка, щоб зібратися з думками й заговорити. Вони мали ідеальний вигляд разом, наче якась картинка з каталогу Abercrombie. Поруч із ними я завжди почувалася не на своєму місці, бо вони були з багатої частини міста. У Репід-Бей мало хто з місцевих міг зрівнятися з багатими туристами, які з'являлися щоліта, але родини Ніни й Леві мали будинки на самому узбережжі. Їм не доводилося перейматися, як батьки сплачуватимуть оренду щомісяця чи як оплатять їм коледж. Батьки Леві навіть володіли кількома будиночками на пляжі, які здавали нашим заможним гостям.

Дивлячись на них зараз, я усвідомила, як смішно було думати, що Леві колись справді мною цікавився. Мабуть, я була для нього просто етапом. Якимось підлітковим бунтом, коли він вирішив поопускатися до дівчини, яка вдягалася в секонд-хенді й увесь вільний час працювала в кав'ярні, аби вони з мамою могли зводити кінці з кінцями.

— Що вам принести? — Якимось чином я вимовила це, і голос не зірвався, тон вийшов рівним, майже байдужим. Обличчя в мене було таке ж нейтральне, і мені вдалося не дати болю проступити в очах. Найменше мені хотілося, щоб Ніна й Леві побачили, як важко мені з ними говорити. Єдиним натяком на мої справжні почуття був блокнот, що почав гнутися, так міцно я стискала його в руці.

— О, Ізобел, я й забула, що ти тут працюєш. — Ніна мало не проспівала ці слова тим поблажливим тоном, яким так часто говорила. Я мільйон разів чула, як вона кидає його іншим дівчатам, але ніколи мені. Мабуть, тепер усе змінилося, бо я вже не зустрічалася з зіркою шкільної футбольної команди.

Вона окинула мене одним швидким оцінювальним поглядом. Ніна завжди вміла змусити мене почуватися ніяково, не сказавши й слова, і сьогоднішній день не став винятком. Ледь помітного смикання губ вистачило, щоб показати: вона не схвалює чорного фартуха, який я вдягла поверх джинсових шортів і робочої футболки. На ньому синьо-зеленими літерами був надрукований простий логотип кафе «Біч-стріт», і нічого образливого в ньому не було.

— Як минуло літо? — спитала вона. — Бачу, у твого волосся досі алергія на спеку.

Я напружено всміхнулася й стрималася, щоб не пригладити неслухняні волосинки, які, я відчувала, кучерявилися довкола обличчя. Мені пощастило й водночас не пощастило успадку-

вати мамине біляве й дещо неприборкне волосся. Люди завжди хвалили мої природні кучері, але компліменти зникали, щойно в повітрі з'являлася хоч крапля вологи. Ніна, мабуть, була в захваті, що впіймала мене в день, коли волосся не слухалося.

— Літо минуло нормально, — відповіла я, але навіть найменша чемність давалася мені смертельно важко. — І кав'ярня належить моїй мамі. Я працюю тут, скільки ти мене знаєш.

Ніна хихотнула й перекинула довгий каштановий хвіст через плече, перш ніж покласти долоню Леві на груди.

— Так, звісно, яка ж я дурненька. Ми все літо пробули в будиночку Леві на озері, тож у мене це просто вилетіло з голови.

Я ще міцніше стиснула блокнот. Лише кілька місяців тому Леві вмовляв мене взяти відпустку, щоб поїхати з ним до будиночка на озері. Він засмутився, коли я не захотіла кинути маму, і Ніна це знала. Її ж ніщо не стримувало, і вона, схоже, з превеликою радістю сипала мені сіль на рану. Я не розуміла, як могла так довго з нею дружити.

Я вирішила дивитися на обличчя свого колишнього, але легше від цього не стало. Ми зустрічалися майже рік, але тепер дивитися на нього було як на незнайомця. В його очах не було тепла, і усмішка, якою він обдаровував Ніну, згасла, коли він підвів погляд на мене. Він оглянув мене холодно й жорстко, і я відчула, що тепер для нього я лише офіціантка.

Було ясно, що він мене більше не кохає. Мабуть, ніколи й не кохав. Я завжди дивувалася, як хлопець, якого обожнює все місто, міг хотіти когось на зразок мене, і тепер нарешті мала відповідь: він не хотів.

— Мені каву, — сказав Леві, перериваючи наші незграбні переглядини. Хоч я його й ненавиділа, але була вдячна, що він

зробив замовлення, перш ніж Ніна встигла знову тицяти мені в обличчя їхніми стосунками.

— Мені теж, — додала Ніна. — На кіноа-молоці.

Хіба таке взагалі буває? За свій час я чула чимало дивних побажань щодо кави, але таке вперше. Ніна завжди пила каву з нежирним молоком, тож я знала, що вона просто вередує. Мабуть, сподівалася вибити з мене реакцію, але я не клюнула. Я проковтнула роздратування, перш ніж відповісти:

— Кіноа-молока в нас немає.

— О, справді? — Вона мала цілком ображений вигляд. — Тоді, мабуть, просто води. Тут так спекотно. Ти знала?

— Ні, я якось не помітила. — Я вичавила усмішку. — Зараз принесу ваше замовлення.

Я відійшла від їхнього столика, мов уві сні.

— Ох, цукерочко, — сказала Норма, коли я зайшла на кухню. — Я щойно бачила, хто там. Треба було покликати мене, коли *ці двоє* прийшли. Ти ж знаєш, я обслужила б їх замість тебе.

Я повільно кивнула, почуваючись так, ніби прокидаюся з поганого сну. Я якось пережила першу зустріч із Ніною й Леві, але досі не могла уявити, як бачитиму їх щодня, коли наступного тижня почнеться школа.

— Як мені це витримати? — прошепотіла я Нормі. — Як мені прожити з цим цілий рік?

Я не була певна, що впораюся. Не тоді, коли я застрягла в школі, яка молилася на землю, по якій ходить Леві. Не тоді, коли Ніна не лише вкрала мого хлопця, а й подбала, щоб інші мої друзі теж не хотіли мати зі мною нічого спільного. Ну чому старша школа мусить бути таким відстоєм?

Норма погладила мене по руці й співчутливо всміхнулася.

— За літо ти дуже зрушила з місця.

— Справді? — Мені було важко з нею погодитися, але коли я згадала, як почувалася на початку канікул, то зрозуміла, що вона, мабуть, має рацію. Я ледве могла встати з ліжка, не кажучи вже про те, щоб усміхнутися. Я була як зомбі, що повільно тягне ноги крізь кожен день, але тепер почувалася трохи більше людиною, і дні стали трохи менш болісними.

— Справді. — Вона кивнула. — І цей рік промайне в одну мить. Ти й оком не змигнеш, як поїдеш до коледжу, а там і до того недалеко, як станеш шикарною лікаркою чи знаменитою юристкою абощо, а ці двоє стануть далеким спогадом.

Я зітхнула й похитала головою.

— Я ж усе літо тобі кажу, що більше не хочу до коледжу.

— Аякже, не хочеш. — Вона підняла брови, як щоразу, коли я заявляла, що передумала щодо свого майбутнього. Скільки я себе пам'ятала, я хотіла вирватися з Репід-Бей і вступити до коледжу, але більше ні. Коледж був дурною мрією дитини, яка не розуміла, скільки він коштуватиме чи як важко отримати стипендію. До того ж мамі потрібна була моя допомога в кав'ярні, і я знала, що не можу її покинути.

— Я серйозно, — відповіла я якомога переконливіше. — Я люблю Репід-Бей, то навіщо мені звідси їхати?

— Гаразд, люба, як скажеш. — Вираз обличчя Норми змінився, і тепер в її очах була тривога.

Я ненавиділа, коли вона так на мене дивилася. Наче я надто мала, щоб знати, чого хочу. Наче вона думала, що я викидаю своє майбутнє на смітник. Наче в мене був вибір.

— До того ж я зараз хочу просто зосередитися на тому, щоб закінчити школу, — швидко додала я. Найменше мені була потрібна ще одна лекція про майбутнє. Я любила Норму до нестями, але вона ніколи не боялася висловити свою чесну думку. А цього мені вистачало й від мами. — До коледжу ще ціла

вічність, а за наступний рік може статися що завгодно. Хтозна, може, я навіть навчуся не розбивати серце на друзки щоразу, коли бачу Ніну й Леві разом.

— Ох, Ізобел. — Норма сумно всміхнулася. — Можеш мені не вірити, але часом найсолодше в житті розквітає з найгіркішого. Маю відчуття, що все стане значно краще, ти й не помітиш як. От побачиш.

— Сподіваюся, — пробурмотіла я, але мене це не переконало. Значно ймовірніше, що це було ще одне з приречених Норминих передбачень.

— Хочеш, я обслужу їхній столик замість тебе?

— Ні, все гаразд. Я мушу це зробити. — Погодитися було б так легко, але мені треба було зустрітися з Ніною й Леві віч-на-віч, якщо я колись хотіла рухатися далі. До того ж я була надто вперта, щоб дати їм знати, що вони мене зачепили.

— Ми завжди можемо плюнути їм у каву, якщо тобі від цього полегшає.

Я засміялася.

— Ні, мушу вірити, що на них чекає карма значно сильніша за трохи слини.

— Оце моя дівчинка, — сказала Норма. — Але якщо передумаєш, я залюбки втраплю в халепу з твоєю мамою заради невеличкої помсти. Ба більше, цього разу вона, може, й не заперечуватиме.

— Дякую, Нормо. Я матиму на увазі.

Я глибоко вдихнула, перш ніж повернутися до зали, і як могла вимкнула голову й узялася до роботи. Тіло рухалося ніби на автопілоті, поки я з усіх сил стримувала хвилю емоцій, що намагалася затягти мене на дно, доки я подавала їм напої.

Не знаю, як я пережила решту їхнього перебування в кав'ярні, особливо коли Ніна, здавалося, зі шкіри пнулася, щоб

лапати Леві щоразу, як я опинялася поруч. Дивом я не втратила самовладання, і мені кілька разів довелося прикусити язика, щоб не бовкнути гострих слів, які так легко спадали на думку.

Я думала, що катування нарешті скінчилося, коли парочка розрахувалася, але, коли я йшла коридором із зали на кухню, то почула, як хтось гукає мене на ім'я.

Я зупинилася й обернулася: до мене крокувала Ніна.

— Тобі сюди не можна, — сказала я, коли вона зупинилася переді мною.

Ніна напружено всміхнулася, але очі не всміхалися.

— Раніше ти не мала нічого проти, коли я сюди заходила.

— Ну, тоді все було інакше.

— Так, мабуть, що інакше.

Я схрестила руки на грудях, щосили намагаючись зберігати спокій.

— Я можу тобі чимось допомогти?

Усмішка зникла з її губ, і вона змірила мене поглядом.

— Слухай, я прийшла сюди, сподіваючись закопати сокиру війни, поки не почався випускний клас, але не знаю, як ти собі це уявляєш, коли я бачила, як ти дивилася на Леві. Я просто хотіла переконатися, що ти нічого не затіваєш.

— Перепрошую?

— Він уже не твій хлопець, Ізобел, і це досить грубо: строїти йому очі, коли я сиджу поруч.

— Ти серйозно? — пирхнула я. — Я не строїла йому очі.

Якщо вже на те пішло, я щосили намагалася не показати, як мені боляче. Найменше я думала про флірт із хлопцем, який розбив мені серце.

Ніна схрестила руки на грудях, повторюючи мою позу, і втупилася в мене.

— Ще й як строїла. Досить і того сумно, що ти його не відпустила, але, схоже, мені доведеться пояснити тобі все по складах. Леві тебе не кохає. Він кохає мене. І я не хочу, щоб тобі щось спало на думку, коли почнеться школа.

Вона дивилася на мене так, ніби я якийсь злий геній, що все літо планував помсту, а не зализував рани.

— Тобто, давай я правильно зрозумію, — сказала я. — Ти крадеш мого хлопця, брешеш про мене всім нашим друзям, і наче цього мало, тепер тобі треба прийти й попередити мене, щоб я не зробила того самого. — Я похитала головою, відчуваючи до неї огиду. — То ось навіщо ти притягла сюди Леві цього ранку? Мабуть, ти не дуже впевнена у ваших стосунках, якщо тобі знадобилося тицяти їх мені в обличчя й погрожувати.

— Я цілком упевнена в нас.

— Ага. — Я підняла руку перед нею, коли вона відкрила рота, щоб продовжити. — Вибач, Ніно, але в мене немає на це часу. Мені треба повертатися до роботи. — Я ступила крок, щоб піти, але зупинилася й глянула через плече. — Якщо ти вже зараз боїшся, що твій новий хлопець тебе кине чи зрадить, може, варто замислитися, з ким саме ти зустрічаєшся. Як там кажуть? Ах так: хто раз зрадив, той зрадить і вдруге.

Я пішла, перш ніж вона встигла відповісти, і майже фізично відчувала, як від неї пашить люттю, поки я йшла. На щастя, на другий раунд вона за мною не пішла. Хоч я й була певна, що в понеділок вона щось для мене приготує, саме зараз мені було байдуже. Понеділок хай сам розбирається, а в мене були значно нагальніші турботи. Наприклад, те, що, поки Ніна на мене кричала, моя зміна скінчилася. А та поїздка, про яку я намагалася не думати? Ну, я радше знову зустрілася б зі своїм колишнім.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/sweet-heartbreak/